ΣΤΕ09| ΜΕΡΟΣ Θ΄

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΞΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_humanity/στε09-μεροσ-θ΄/

Τό τέλειον εἶναι ἐν τῇ σιωπῇ, ἡ σοφία ἐν τῇ γαλήνῃ. Δέν γίνονται ἐν τῷ θορύβῳ τά μεγάλα ἔργα, οὔτε θαυμάζονται παρά τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ ταραχώδει ἀγορᾷ.

Εἰς μίαν σχισμήν ἑνὸς βράχου, εἰς δάσος σιωπηλὸν, ὅπου ἀκούεται μόνον ὁ ψίθυρος τῶν πτηνῶν, εἰς τὸ κελάρυσμα τοῦ ρυακίου ἤ εἰς τὸν ἀπὸκοσμον θόρυβον τοῦ χειμάρρου, πλησίον τῶν κυμάτων ἐρήμου παραλίας δύναται ὁ ἄνθρωπος προσηλώνων τήν διάνοιαν αὐτοῦ νά δεχθῇ τάς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἀοράτου, νά δεχθῇ συναισθήματα ἀκατανόητα, ἅτινα ἐπιφέρουσιν εἰς αὐτόν δάκρυα.

Οὕτως ἔδρασαν οἱ μεγάλοι συνθέται, οἱ ποιηταί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ ἐφευρέται. Ἐν τῇ ἠρεμίᾳ καί τῇ γαλήνῃ καί οὐχί ἐν τῷ θορύβῳ. Τά συναισθήματα ὠμίλουν περισσότερον διά τῆς γραφίδος παρά διά τῆς γλώσσης των.

Καί διατί ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται ἐν οἱῳνδὴποτε τόπῳ καί χρόνῳ νά ἐργάζηται μετά τῆς αὐτῆς εὐχερείας, ἥν ἀποκτᾷ ἐν τῇ ἠρεμίᾳ καί τῇ γαλήνῃ; Διότι ἀντιλαμβάνεται, διότι αἰσθάνεται, ὅτι ἐκεῖ ἐνισχύεται ἀπό μίαν ἄλλην Δύναμιν, ἐνοικοῦσαν ἐν τῇ σιωπῇ καί ἀποφεύγουσαν τούς θορύβους.

Ο συνθέτης, ὁ γλύπτης, ὁ καλλιτέχνης μετά κάθε χαρασσομένην σκέψιν ἤ γραμμήν προσθέτει νέαν τοιαύτην εὐστοχωτέραν καί τελειοτέραν τῆς πρώτης. Δέν εἶναι ἡ ἐργασία αὕτη συνδιάλεξις ἑκάστου ἀτόμου μέ τὸν ἑαυτὸν του, μέ τὸ Ἀὸρατον, μέ τὸ σιωπηλὸν μυστήριον, τὸ ὁποῖον τόν περιβάλλει; Εἶναι ἡ συζήτησις τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Ἀοράτου κόσμου, ὅστις τὸν ποδηγετεῖ, τὸν τελειοποιεῖ.

Αἱ ψυχαί τῶν ἀποθανόντων προσφιλῶν σᾶς παρακολουθοῦσιν ἐκεῖθεν καί προσπαθοῦσι νά μεταγγίσωσι τά πνευματικά αὐτῶν ρεύματα εἰς τάς ὑμετέρας σκέψεις. Αἱ πράξεις σας ὅλαι δέν εἶναι κατασκευάσματα τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀλλά καί τῶν ἀοράτων ἐπιδράσεων.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δύναμις παραγωγός, μία δύναμις γεννῶσα, εἰς τά ἔργα τῆς ὁποίας διακρίνει τις τήν ὁρμήν τῆς σκέψεως, τοῦ πνεύματος τῆς μηχανῆς ταύτης.

Ὅπως ὁ ποιήσας τά μεγάλα ἀκατανόητα τοῦ Σύμπαντος ἔργα εἶναι μία μεγάλη παραγωγός Δύναμις, οὕτω καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι δύναμις παραγωγικῶς ἐλαχίστη, ἀλλ ἔχουσα στενήν σχέσιν πρὸς τήν μεγάλην ἐκείνη, ἐξ ἧς ἀπορρέει.

Ἡ δύναμις αὕτη ἀποτελεῖ μετ’ ἄλλων δυνάμεων ἀπειράριθμους κρίκους διαφόρων μεγεθῶν μέχρι τῶν ἐλαχίστων καί ἀφανῶν. Καί ἐνεργεῖ ἕκαστος τούτων λαμβάνων τήν δύναμιν ἐκ τοῦ Μεγίστου καί ἐνεργῶν ἐξελίσσεται, μεγεθύνεται, τείνων ἀκαταπαύστως πρὸς τήν Μεγάλην Δύναμιν.

Ὁ ἄνθρωπος οἱουδὴποτε θρησκεύματος ἀντιλαμβάνεται ἐν τῇ λαμπρότητι τῶν ἔργων τοῦ Σύμπαντος τήν ἰσχυράν Δύναμιν, τήν παράγουσαν ταῦτα. Ἐρευνᾷ, ἵνα διεισδύσῃ εἰς τά μεγάλα μυστήρια, εἰς τούς Ἀναλλοιώτους Νόμους καί **ἀφήνων τάς θρησκευτικάς προλήψεις ἀτενίζει πρὸς ἕν σημεῖον, πρὸς τὸ Μέγα Φῶς, τό ὁποῖον θά ὁδηγήσῃ αὐτόν πρός τήν παγκόσμιον Ἕνωσιν.**

Ἐγκαταλείπει τάς παλαιάς μεθόδους, τείνει χεῖρα πρὸς οἱανδήποτε λογικήν ὕπαρξιν καί καταλήγει εἰς θετικά καί ὡρισμένα ἀποτελέσματα. Ἐν τῷ δόγματι τῆς ἀλληλεγγύης καί τῇ πλημμυρούσῃ τά στήθη του ἀγάπῃ **κατανοεῖ τόν σκοπόν αὐτοῦ ἐπί τῆς γῆς.**

Τό ἄφθαστον μέγεθος τῆς Δημιουργίας ἐξελίσσεται εἰς τούς ἀπείρους κόσμους τοῦ Ἀχανοῦς, οἵτινες περιβάλλονται διά τῆς αὐτῆς συνεκτικότητος καί ἀλληλεπιδράσεως, ὅπως τά ἄτομα τῆς στερεάς ὕλης συσφίγγουν τήν ἀδιαρραγῆ μάζαν αὐτῆς, καθιστῶντα ταύτην συμπαγῆ ὄγκον ἀδιάρρηκτον.

Καί ὅπως ἕκαστον ἄτομον τῆς ὕλης ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν αὐτοτελῆ ὕπαρξιν καί συνδεόμενον μετά τῶν ἄλλων ἀποκτᾷ τήν ἀδιαίρετον συμπαγῆ μᾶζαν αὐτῆς, οὕτω καί τά διάφορα οὐράνια σώματα μονομερῶς ἀποτελοῦν ἴδιον κόσμον, ἐν τῷ συνόλῳ δέ μονάδα τῆς ὅλης Δημιουργίας, τῆς ἀτέρμονος, ἀχανοῦς τοῦ ἀπείρου ἐκτάσεως.

Εἷς ἀπειρομεγέθης τοῦ Οὐρανοῦ ἥλιος σύρει ὄπισθέν του ἀπειράριθμα ἡλιακά συστήματα καί πλεῖσται ἀπειρομεγέθεις τοιαῦται φωταυγεῖς ἑστίαι εἰσχωροῦν εἰς εὐρυτέρους κύκλους αὐτοφώτων ὄγκων, ἑλκυομένων καί τούτων ὑπό τῶν μεγαλυτέρων ἡλίων. Ἐν πᾶσι ὅμως τούτοις μία Ἀδιάσπαστος Δύναμις ἐκχέεται ἀναζωπυροῦσα, συστρέφουσα, κινοῦσα, δημιουργοῦσα, ἐξελίσσουσα.

Ἡ Ἀσύλληπτος αὕτη Δύναμις, ἡ τήν ἐπενέργειαν αὐτῆς ἐξικνοῦσα ἀπό τῶν ἐλαχίστων ἀδιοράτων ἀτόμων τῆς ὕλης μέχρι τῶν ἀφθάστως ἀπειρομεγέθων ὄγκων τοῦ ἀπείρου εἶναι ὁ **ΘΕΟΣ.**

Ἕκαστον πνευματικὸν ὄν, ἀποτελοῦν μονάδα τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς δυνάμεως, συνδέεται διά τοῦ αὐτοῦ ἀρρήκτου δεσμοῦ τῶν ἀτόμων τῆς συμπαγοῦς στερεᾶς ὑλικῆς μάζης.

Μία ἀδιόρατος ἐπαφή συνδέει τάς αὐτοτελεῖς πνευματικάς, δυνάμεις, τά πνευματικά ὄντα μέ τήν Ἄπειρον Παγκοσμίαν Πνευματικήν Δύναμιν. Ὅπως δέ ἕκαστος πλανήτης, ἄν καί ἐκπηγάσας ἐκ τῆς Πρωταρχικῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος, ἐν τούτοις διαφέρει τῶν ἄλλων κατά τό συμβατικόν τῆς ἀποστάσεως καί τῆς ἐξελίξεως αὐτοῦ λόγον, οὕτω καί **ἕκαστον πνευματικόν ὄν, ἄν καί ἐκ τῆς αὐτῆς Πνευματικῆς Οὐσίας ἐξεπορεύθη, ἐν τούτοις διαφέρει τῶν ἄλλων ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεώς του καί τῆς ποσοτικῆς καί ποιοτικῆς δυνάμεώς του,** ἀναλόγως τέλος τῶν αἰτίων, τά ὁποῖα συνέβαλον εἰς τήν εὐρεῖαν ἤ περιωρισμένην αὐτοῦ ἀνάπτυξιν.

Ὁ ἀναπτυχθείς ἐν τῇ μαθήσει ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τά ἀπαραίτητα στοιχεῖα, τά ἀνάλογα μέσα πρός ἀνάπτυξιν τοῦ ὅλου πνευματικοῦ αὐτοῦ οἰκοδομήματος. Ἡ ἔντεχνος ὅμως συναρμολόγησις τούτων, ἡ ἀπαραίτητος ἀρχιτεκτονική αὐτῶν ταξινόμησις ἀνεύρηται ἐν τῷ ἀνεξερευνήτῳ βιβλίῳ τῆς φύσεως, ἥτις διαχέει ἀπὸ τά Σπλάγχνα τοῦ Δημιουργοῦ αὐτῆς τά τελειότερα σχεδιαγράμματα τῆς Παγκοσμίου ἁρμονικότητος, τῆς Ἀτελευτήτου Σοφίας.
Διά τοῦτο ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἄς προσπαθήσῃ ν’ ἀναζητήσῃ ἐν τῇ διηνεκῇ ἐρεύνῃ τῆς φύσεως τήν εὕρυνσιν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ στέρνων καί ἐν τῇ θεοσόφῳ ἐπιφωτίσει τήν ἀρίστην ταξιθέτησιν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ στέρνων, ἀναπτύσσων αὐτάς ἐπί τὸ ὑψηλότερον, ἰδανικώτερον καί ἐξανθρωπιστικώτερον.

Ἡ κυριωτέρα βάσις, ἐφ’ ἧς στηρίζεται ὁ πραγματικὸς ἐξανθρωπισμός, εἶναι ἡ κατανόησις τῶν

ὑφισταμένων δεσμῶν τῆς μονομεροῦς πνευματικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἑαυτὸν καί τούς ὁμοίους του καί ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἡ ἄρρηκτος καί οὐδέποτε ἀφισταμένη ἀπ’ αὐτῶν, ἡ ἀείποτε παραγωγός τοῦ Δημιουργοῦ Δύναμις.

Ἀλλ’ ὅταν κατανοήσωμεν τήν ὑφισταμένην μεταξύ ἡμῶν καί Ἐκείνου σύνδεσιν, ἄς ἀναζητήσωμεν ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς μας τά στοιχεῖα ἐκεῖνα, τά ὁποῖα μᾶς συνδέουν μέ Αὐτόν.

Ἄς προσπαθήσωμεν νά συλλέξωμεν τάς ἀπαραιτήτους ἀγαθάς συστοιχείας τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Ὡραίου καί ἄς παραβάλωμεν ταύτας πρὸς τήν ἐναρμόνισιν τοῦ πνευματικοῦ καί φυσικοῦ κόσμου. Θά παρατηρήσωμεν τότε ἀτέρμονας ἐκτάσεις νέας ἐρεύνης, ἀφθάστου σοφίας καί ὅσον προσπλησιάζομεν καί προσανατολιζόμεθα τήν πραγματικήν καί ἀληθῆ ὄψιν τῶν περικυκλοῦντων ἡμάς πραγμάτων, κατά τοσοῦτον θά ὑπερυψούμεθα ἐπιζητοῦντες νά καταφθάσωμεν τό ἀπροσπέλαστον ὕψος τῆς Παγκοσμίου Δυνάμεως καί Σοφίας, μεθ’ ἧς ἀρρήκτως συνεδέθημεν καί μετά τῆς ὁποίας οὐδέποτε πλέον θά ἀποχωρισθῶμεν.

Οἱ ὁρατοί κόσμοι, μέχρι τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοί ἐξ ἀποστάσεως κατέφθανον, ἤδη κατέρχονται μέχρι τῆς ἐνδομύχου ἡμῶν διοράσεως καί αἱ ἀόραται δυνάμεις, αἱ εἰς τάς ἀπροσπελάστους ἐσχατιάς τοῦ ἀπείρου ἐξικνούμεναι, καταφθάνουσι μέχρις ἡμῶν καί μεταρσιοῦσαι τό ταπεινόν πνεῦμα μας μέχρι τῶν ἀσυλλήπτων σημείων τῆς νοητῆς ἐξάρσεως, μεταγγίζουσιν ἡμᾶς ἐν τοῖς κόλποις τῆς Παγκοσμίου Δημιουργίας, προσκομίζουσαι ἡμῖν τά ἀτίμητα δῶρα τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς καί τῆς ἀτέρμονος εὐτυχίας.